

De inspecteur pikte haar verdachte er al snel uit, daar in de menigte op station Paddington, ook al was het een drukke dinsdagochtend en zag de hal zwart van de reizigers. Ze keek naar de schichtige figuur die in een rechte lijn naar perron 5 snelde en op een trein naar Worcester stapte.

Ze ging aan boord van dezelfde trein en vond een stoel dicht bij de verdachte, maar niet té dichtbij. Eén rijtuig verder. Hier kon ze ongezien blijven en toch een goed zicht op haar prooi krijgen, als ze naar voren leunde en door de glazen deuren tussen de twee rijtuigen tuurde.

Precies op tijd zette de trein zich in beweging. Terwijl hij snelheid maakte en door de westelijke buitenwijken van Londen reed, klonk over het luidsprekersysteem een aankondiging:

Als u iets verdachts ziet, meld het bij een van onze medewerkers, of sms de British Transport Police op 61016.

Wij fiksen het.

Gezien. Gezegd. Gefikst.

Het bericht had iets extreem vervelends, hoewel de inspecteur niet precies had kunnen zeggen waardoor dat kwam. Ze wist dat de verdachte zou uitstappen op het station van Moreton-in-Marsh – een reis van ongeveer anderhalf uur – en had gehoopt die tijd te kunnen gebruiken om haar aantekeningen over de zaak te ordenen. Maar om de paar minuten werden

haar denkprocessen onderbroken door die bloedirritante mededeling.

Als u iets verdachts ziet, meld het bij een van onze medewerkers, of sms de British Transport Police op 61016.

Wij fiksen het.

Gezien. Gezegd. Gefikst.

Het was het woord ‘gefikst’ dat zo irritant was, besloot ze. Dat geforceerd volkse ervan. Gebruikte iemand het woord echt zo? Had degene die dat bericht had geschreven het in zijn poging een inclusieve, niet-elitaire toon aan te slaan per se willen laten klinken als iets uit een gangsterfilm met acteurs uit de upper class?

Ze probeerde er niet meer aan te denken. Ze probeerde zich op de zaak te concentreren en haar vinger te leggen op dat ene puzzelstukje – wat het ook was – dat nog steeds niet op zijn plek was gevallen. Ze was er negenennegentig procent van overtuigd dat de persoon die ze schaduwde de schuldige was. Maar ze zou zich er pas echt lekker onder voelen als die ene procent twijfel was weggenomen.

Als u iets verdachts ziet, meld het bij een van onze medewerkers of sms de British Transport Police op 61016.

Wij fiksen het.

Gezien. Gezegd. Gefikst.

De stations flitsten voorbij. Reading. Oxford. Hanborough. Charlbury. Kingham. En op dat moment, met nog maar vijf minuten te gaan tot hun bestemming, klaarde de lucht plotseling op en besepte de inspecteur dat ze had gevonden wat ze zocht.

Ze pakte haar telefoon en een paar seconden van klikken en scrollen brachten haar naar een pagina die haar vermoedens bevestigde. Ze keihard bevestigde. Het moment was daar om alle voorzichtigheid te laten varen en spijkers met koppen te slaan.

De witharige inspecteur, geheel in het zwart gekleed, stapte uit haar stoel en liep naar het volgende rijtuig. Haar lichaam deinde mee met de beweging van de trein. Al snel stond ze naast de verdachte, die over het scherm van een smartphone gebogen zat. Het toonde een live-uitzending voor de deur van Downing Street 10. Toen de schaduw van de inspecteur het scherm trof, bewogen twee vragende ogen zich langzaam omhoog om de hare te ontmoeten, en zag ze dat er een vlammetje van herkenning in begon te flakkeren. Ze sprak de volledige naam van de verdachte uit en zei: ‘Ik hou u aan voor de moord op—’ voordat het bericht zich opnieuw opdrog.

Als u iets verdachts ziet, meld het bij een van onze medewerkers, of sms de British Transport Police op 61016.

Wij fiksen het.

Gezien. Gezegd. Gefikst.

PROLOG

2-5 september 2022

Phyl boog zich naar voren op het tuinbankje en voelde een rilling door haar lichaam gaan. Het was twintig voor acht, de zonging al onder en de avonden begonnen kouder aan te voelen. De ligusterhaag, hoog en perfect gesnoeid, wierp zijn lange schaduw over het gazon dat haar vader een paar dagen eerder in keurige banen had gemaaid. Uit de diepte van de lelievijver kwam Gabriel, de stokoude en qua naam allitererende goudvis, af en toe naar boven en blies met zijn bolle lippen volkomen onverschillig kusjes haar kant uit. Vogels waarvan ze de naam nietkende zongen hun schemergezang vanaf de takken van bomen die ze niet kon benoemen. Wolken doorspekten de rood wordende lucht en daartussen ontwaarde ze in de verte de zilveren glinstering van een vliegtuig dat langzaam naar Heathrow daalde. Het was een zalig kalmerend tafereel dat haar volledig koud liet. Ze had de Wordle van die dag na drie keer raden opgelost, en een blik op haar scores leerde haar dat ze inmiddels een streak van achtenzestig dagen had. Dat hield in dat ze vandaag, vrijdag 2 september, achtenzestig dagen geleden afscheid had genomen van de universiteit. Achtenzestig dagen sinds haar vader naar Newcastle was gereden in de nieuwe Toyota waar hij zo trots op was, haar bezittingen achterin had gepropt en haar voorgoed had weggereden van het gore, rottende, door ratten geteisterde huis waar ze het gelukkigste jaar van haar leven had doorgebracht. Weg van de zes vrienden wier irritante gedrag, banale gesprekken en smerige gewoontes ze méér miste dan ze zich ooit had kunnen voorstellen. Weg van dat alles

en terug naar huis, naar het comfort, de rust en de verstikkende welvaart van het dagelijkse bestaan van haar ouder wordende ouders. Ze rilde weer.

Zeventien voor acht. Als ze niet aan het werk was leek de tijd heel langzaam te gaan. De afgelopen drie weken had Phyl diensten van negen uur gedraaid in een filiaal van een uiterst succesvolle, in Japans eten gespecialiseerde keten. Het filiaal was gevestigd in Terminal 5 van Heathrow Airport, ongeveer vijfentwintig kilometer van haar ouderlijk huis. Het unique sellingpoint van deze keten was een nieuwigheidje dat neerkwam op miniatueurbakjes sushi die op smalle lopende banden tussen de tafels van de klanten door slingerden. De meeste gerechten werden ter plekke klaargemaakt, dus Phyl stond daar de hele dag groenten te hakken en kleine rijstbriketjes te bedekken met dunne laagjes gerookte zalm. Inmiddels kende ze zo'n beetje het verschil tussen de verschillende Japanse keukenmessen: het *usuba*-mes met zijn brede lemmet, dat werd gebruikt voor groenten; het *yanagiba*-mes, ideaal om rauwe vis in sashimi-reepjes te snijden, en het zwaardere, dikkere *deba*-mes, dat werd gebruikt om door botten te snijden. Het was hard werken, en na negen uur (met een lunchpauze van twintig minuten) had ze glazige ogen, pijn in haar rug en benen en vingers die hardnekkig naar vis stonken. De geestdodende verveling van deze baan hielp haar echter om de geestdodende verveling van haar leven thuis tijdelijk te vergeten, en de lange, omslachtige busreis van het vliegveld terug naar haar ouders' dorp bood haar de tijd om na te denken over haar toekomstplannen of, beter gezegd, het gebrek daaraan: ze had namelijk geen idéé naar wat voor banen ze hierna moest solliciteren, of wat ze met de rest van haar leven wilde doen. Dat wil zeggen, afgezien van één idee dat zich onlangs had aangediend, maar dat zo privé was en zo... gewaagd

dat ze het met niemand durfde te delen, zeker niet met haar vader en moeder.

Ze overwoog om een boek te gaan schrijven.

Wat voor boek? Een roman? Memoires? Een combinatie van die twee? Ze wist het niet. Phyl had nog nooit iets geschreven, al was ze een fervent lezer. Ze wist alleen dat ze sinds haar afscheid van de universiteit – nee, daarvóór al: ze had het voor het eerst gemerkt in die paar lange, lome weken na haar laatste examens – een groeiende aandrang had gevoeld, een groeiende behoefte (dat woord was minder heftig) om iets te creëren, om woorden op een scherm te zetten, om te proberen iets fraais en betekenisvol te hakken uit het saaie blok marmer van haar logge, vormeloze bestaan tot dusver.

Ze wist niet wat het zou worden. Maar vandaag had ze besloten dat één voorval er zeker deel van zou uitmaken. Het was iets wat haar een paar uur eerder was overkomen. Een weinig schokkende gebeurtenis, maar een waarvan ze wist dat die haar zou bijblijven.

Toen haar dienst om drie uur was afgelopen, had Phyl koers gezet naar de liften en daar op de eerstvolgende staan wachten. Het was rustig in Terminal 5. De lift moest van drie verdiepingen lager komen en vervolgens moest je even wachten tot de deuren opengingen. Er was een knop om de lift op te roepen en een knop om de deuren te openen, maar Phyl was er inmiddels achter dat die er alleen voor de vorm waren en dat alles automatisch ging. Het had totaal geen nut om ze aan te raken. Vlak voordat de lift op haar verdieping stopte, kwam een man van ongeveer haar leeftijd naast haar staan. Hij had een sporttas in zijn hand en droeg een korte broek waarin zijn bruine, gespierde en haringe benen goed te zien waren (sinds ze op Heathrow werkte had Phyl zich er regelmatig over verbaasd hoeveel mannen in een

korte broek in het vliegtuig stapten). Hij stond ongeduldig met zijn been te wiebelen toen de lift arriveerde. Phyl stond dicht bij de knoppen, maar raakte ze niet aan. Ze wist dat de liftdeuren na tien seconden automatisch open zouden gaan. Ze maakte dit elke dag mee. Maar na negen seconden kreeg het ongeduld van de man de overhand. Hij wilde zijn reis niet laten vertragen door deze passieve, hulpeloze vrouw. Hij boog zich langs haar heen, drukte op de knop, en ja hoor, een seconde later gingen de deuren open. Ze stapten allebei naar binnen.

Ze waren nog niet naar de begane grond aan het dalen of Phyl wist al precies wat deze man dacht. Hij was de held van de dag. Zonder zijn snelle, doortastende actie zouden ze nog steeds op de vierde verdieping staan wachten tot de deuren opengingen. Hij straalde zo veel zelfgenoegzaamheid uit dat het bijna leek alsof hij een felicitatie verwachtte. Maar ze was niet van plan hem te feliciteren. Integendeel, tegen de tijd dat ze een verdieping lager waren was haar gevoel van irritatie zo sterk dat ze wel móest zeggen: ‘Ze gingen toch al open, hoor.’

Hij keek op van zijn telefoon. ‘Huh?’

‘De deuren. Die zouden sowieso open zijn gegaan.’

Hij keek haar wezenloos aan.

‘Je hoefde niet op de knop te drukken.’

‘Tja, dat heb ik wel gedaan,’ antwoordde hij.

‘Maar het hoefde niet.’

‘Ik drukte erop,’ zei hij, ‘en ze gingen open. Lijkt mij een merkwaardig toeval.’

‘Maar ze zouden toch wel open zijn gegaan.’

‘Ja, maar je krijgt liftdeuren niet open door er gewoon maar te staan.’

‘In dit geval wel,’ zei Phyl. ‘Bij deze deuren is dat precies wat je doet.’

Hij haalde zijn schouders op en keek weer op zijn telefoon.

‘Ik neem deze liften elke dag,’ vervolgde ze.

‘Fijn voor je,’ antwoordde hij, zonder op te kijken. En na een korte stilte: ‘Dat zijn een boel vluchten. Denk eens aan je ecologische voetafdruk.’

‘Hilarisch,’ zei Phyl. ‘Ik werk hier, dus.’

‘Luister,’ zei de man, die met tegenzin opkeek van zijn telefoon en duidelijk van plan was dit gesprek met een gestoorde vrouw af te kappen. ‘Als ik er niet was geweest, hadden we daar allebei nog gestaan. Geef het nou maar toe.’

De lift kwam tot stilstand en de deuren gingen open.

‘Krijg nou wat,’ zei Phyl. ‘Ze gingen open. Zonder dat een van ons een knop hoefde aan te raken.’

‘Jezus, ga wat nuttigs doen,’ zei hij, terwijl hij woedend richting taxistandplaats beende. ‘Fokking loser.’

Roerloos stond ze naar zijn kleiner wordende rug te kijken. Ze was verbijsterd, als verdoofd, verlamd, en in de uren erna kon ze de laatste twee woorden van de man niet uit haar hoofd krijgen. Ze had eraan gedacht tijdens de busreis naar huis en dacht er zelfs nu nog aan. Ze moest er korte metten mee maken, want anders liep ze zelfs het risico dat ze er de hele avond en de hele nacht aan zou blijven denken, tot ze in slaap viel, wanneer dat ook zou zijn. (Slapeloosheid was op dat moment een van haar vele problemen.) En dus deed ze wat ze op momenten van stress zo vaak deed. Ze liep straal langs de garage, waar haar vader op zoek was naar kartonnen dozen, en de studeerkamer, waar haar moeder, Joanna, aan het werk was, en ging in één ruk door naar boven, naar haar slaapkamer, waar ze languit op bed ging liggen. Met EarPods in, haar telefoon boven haar hoofd houdend, ging Phyl naar Netflix en scrolde naar beneden, op zoek naar een aflevering van *Friends*. Dat was voor

haar een vast troostdoekje-in-tv-vorm, een van de veiligste manieren om zich even terug te trekken uit de wereld. Ze had elke aflevering al meer dan tien keer gezien, dus tegenwoordig was het eigenlijk een kwestie van een slinger aan het rad geven. Vandaag kwam ze uit bij seizoen 1, aflevering 21: *The One with the Fake Monica*, waarin een creditcarddief de identiteit van een van de personages stal. Het was een sterke aflevering, vond Phyl, niet in het minst omdat de fraudeur zo innemend bleek te zijn. Aan het einde van de aflevering moest ze naar de gevangenis, en Phyl vond het altijd jammer dat ze in geen enkele andere aflevering terugkwam. Ze had graag meer over haar willen weten: wat was er zo slecht aan haar eigen leven dat ze andermans identiteit wilde stelen en zichzelf opnieuw wilde uitvinden? Wat een verleidelijk idee, in heel veel opzichten. Om te verdwijnen, in rook op te gaan, met achterlating van een heel leven aan fouten en problemen, en dan in een heel andere gedaante weer op te duiken. Een soort wedergeboorte...

Natuurlijk waren er ook weer de subplots om van te genieten: Ross' zoektocht naar een nieuw onderkomen voor zijn aapje, Joey's pogingen om een nieuwe artiestennaam te kiezen. Voor Phyl zat de aantrekkingskracht van het *Friends*-universum 'm in de charmante voorspelbaarheid van elke van de 236 afleveringen. Toen deze was afgelopen voelde ze zich (zoals altijd) een stuk rustiger. Het akelige gevoel dat de ontmoeting bij de liften haar had bezorgd ebde weg, waarna alleen nog de irritatie vanwege 's mans arrogantie bleef na-ijlen. Ze wist echter zekerder dan ooit dat erover schrijven louterend, cathartisch zou werken. Ze had alleen geen idee hoe ze moest beginnen. Misschien moest ze er gewoon in duiken en het verhaal vertellen, het onder woorden brengen en kijken waar dat proces haar bracht. Deden schrijvers dat zo?